

Čís. 14774.

Bylo-li dovolání nejvyšším soudem pro opožděnost odmítnuto, nelze povolití navrácení v předešlý stav pro zmeškání dovolací lhůty a neplatí pro ten případ předpisy §§ 146 až 154 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1935, Rv I 258/35.)

Usnesením nejvyššího soudu ze dne 21. září 1933 bylo dovolání žalobkyně v této rozepři jako opožděné odmítnuto, protože bylo podáno až 15. dne po doručení odvolacího rozsudku. Po doručení odmítacího usnesení právnímu zástupci žalobkyně podal tento ve 14 dnech u prvního soudu návrh na vrácení v předešlý stav pro zmeškání dovolací lhůty, v němž žádal, aby první dovolání podané dne 2. června 1933 bylo přijato jakožto včas podané a odůvodnil to tím, že jeho úřednice převzala odvolací rozsudek u soudu o den dříve, než jiná jeho úřednice na vyhotovení rozsudku poznamenala, a že podle tohoto nesprávného záznamu byl pak poslední den dovolací lhůty posuzován. Zároveň s návrhem předložil právní zástupce žalobkyně — hledě patrně k předpisu § 149 c. ř. s. — nové dovolání ve dvou vyhotoveních obsahem totožné, jako bylo dovolání první. Procesní soud po ústním jednání vyhověl návrhu usnesením ze dne 22. října 1934, v jehož výroku vyslovil, že vyhovuje návrhu na vrácení v předešlý stav pro zmeškání dovolací lhůty a přijímá dovolání ze dne 2. listopadu 1933 (t. j. ono druhé dovolání) jako včas na soud došlé. V odůvodnění bylo k vyřízení námitky odpůrců, že návrh byl podán opožděně, uvedeno, že se právní zástupce žalobkyně dověděl o zmeškání dovolací lhůty teprve z odmítacího usnesení nejvyššího soudu a že pak do 14 dnů — tedy včas — návrh podal. Při doručení usnesení o povolení navrácení v předešlý stav dal první soud doručiti jedno vyhotovení nového dovolacího spisu právnímu zástupci odpůrců, načež tento podal včas novou dovolací odpověď obsahově mnohem stručnější, než byla první. Spisy byly odvolacím soudem předloženy nejvyššímu soudu.

Nejvyšší soud odmítl i toto dovolání.

Důvody :

Nové dovolání jest nepřípustné a nelze o něm ve věci rozhodovati, třebaže procesní soud povolil navrácení v předešlý stav a třeba proti jeho usnesení není opravného prostředku (§ 153 c. ř. s.), takže ani jeho odůvodnění nelze přezkoumávati. První soud nebyl vůbec oprávněn, aby na tento případ použil předpisů §§ 146 až 154 c. ř. s. o navrácení v předešlý stav a nemůže svým usnesením vázati nejvyšší soud tak, že by tento byl nucen dovolání jednou již odmítnuté vyřídití nyní znova, a to ve věci. Že běží o případ zvláštní, na nějž se nehodí zmíněné předpisy, mohlo býti seznáno již z toho, že právní zástupce žalobkyně s návrhem doháněl podle § 149 c. ř. s. procesní úkon, který nebyl promeškán, jak uvedený předpis uvádí, nýbrž byl učiněn a také vyřízen. Vidno to dále z toho, že návrhovátelem žádá, aby první dovolání podané dne 2. června

1933 bylo na soud přijato jako včas podané, kdežto procesní soud prohlásil druhé dovolání ze dne 2. listopadu 1933 za včas na soud došlé, ačkoli došlo k soudu nikoli v dovolací lhůtě 14 dnů (§ 505 druhý odstavec c. ř. s.), nýbrž až skoro za 6 měsíců. Konečně je to vidno také z toho, že první soud ani nezrušil — a ovšem zrušiti nemohl — odmítací usnesení nejvyššího soudu, které platí dále. Zákon v §§ 146 odst. první, 148 odst. 1 a 149 odst. 1 c. ř. s. předpokládá, že byl promeškán procesní úkon lhůtou vázaný. Tyto předpisy mají za účel, aby takový promeškáný úkon mohl býti dodatečně učiněn a tak právní újma, jež promeškáním straně vzešla (§ 146 odstavec první c. ř. s.) byla napravena. O to však v souzeném případě nejde, nýbrž žalující strana se snaží navrácením v předešlý stav docílití toho, aby rozhodnutí vydané o učiněném procesním úkonu bylo odstraněno a nové rozhodnutí vydáno, čili konkrétně řečeno, snaží se docílití toho, aby odmítnutí dovolání vyslovené nejvyšším soudem bylo zrušeno a o dovolání znova, a to ve věci rozhodováno. Toho však navrácením v předešlý stav dosíci nemůže, neboť usnesení nejvyšší soudní stolice vydané s konečnou platností, — které věc mezi stranami ukončilo s účinky právní moci (§ 411 c. ř. s.) — bylo by lze odstraniti jen v případech v zákoně uvedených, na př. k žalobě o zmatečnost (§ 529 c. ř. s.) nebo pro t. zv. absolutní nepřislušnost (§ 42 druhý odstavec j. n.), nikdy k návrhu na vrácení v předešlý stav. Byl tudíž v souzeném případě návrh na vrácení k předešlému stavu nepřipustný a měl býti odmítnut. Nestalo-li se tak, nemění to nic na právním stavu, jaký tu je, že totiž nejvyšší soud nemůže o dovolání odmítnutím vyřízeném rozhodovati nyní po druhé obsahově.

Čís. 14775.

Osmihodinová doba pracovní.

Předpisy zákona o osmihodinové pracovní době se vztahují na smluvní zaměstnance zemského ústavu pro choromyslné.

Výnosy zemského správního výboru, jimiž byla upravena opatrovnická služba, nejsou úředním povolením práce přes čas.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1935, Rv I 2177/35.)

Žalobce byl smluvním zaměstnancem v zemském ústavu pro choromyslné v P. Tvrdě, že konal střídavě denní službu 13 hodin a noční 11 hodin pracovních, domáhá se na žalované náhrady za práce přes čas v zažalované výši. Proti žalobě namítla žalovaná, že rozsah práce zaměstnanců v ústavě pro choromyslné v Čechách byl upraven výnosem zemského správního výboru ze dne 11. července 1927 a výnosem ze dne 17. června 1927, jimiž byla minimální doba služební stanovena 60 hodinami týdně a ustanoveno, že práce přes čas, t. j. nad 60 hodin týdně se honoruje částkou 1'80 Kč za hodinu. Tyto výnosy byly uvedeny v obecnou známost a žalobce, když vstoupil do opatrovnické služby, znal a musel znáti jejich předpisy, a přesto práci nastoupil a přijímal bez výhrad mzdu a odměnu za práci přes čas nad 60 hodin týdně. Tím